

som enhver anden Dødelig, og Byens Huse kliner sig ugenert op ad Paladset. De er meget hyggelige, disse Privathuse, byggede af runde Sten fra Stranden, de har som Indgang i Reglen en lille Loggia, hvis Tag bæres af en Midtsøjle, og hvor man altsaa paa Stenbænkene om Aftenen kunde drøfte Døgnets politiske Tildragelser. Af de fleste staar kun underste Etage med Magasinerne og Badekamrene tilbage, de egentlige Beboelsesrum er styrtede ind, men Trappeopgangen er ofte bevaret. Morsomt er baade her og i Palæokastro Gaderne, der gennemsnitlig kun har en Bredde af en Meter, er slet brolagte og forskrækkeligt krogede, Egenskaber, der jo som bekendt endnu forenes med Begrebet: sydlandsk Gade. Ellers synes Staden Palæokastro gennemgaaende at have været mere velhavende, Husene er større, har bedre Baderum og en stor Mandssal med fire Søjler om et Midtbassin, en Indretning, der mærkeligt nok minder om de hellenistiske Huse paa Delos og om de romerske Atrier. I Palæokastro er ogsaa fundet velbevarede Gulve, snart med store, smukke Stenplader, snart med en Slags Mosaik af smaa sorte og hvide Sten, ganske som i de senere græske Huse. Grunden til Palæokastros Velstand ligger maaske i, at Byen ingen Konge har haft. Man har i hvert Fald ingen Borg kunnet finde her. Oppe paa en Akropolis, der ligger tæt ved med sin Fod badet i Havet, fandtes slet ingen Bygningsrester. En Seværdighed i Palæokastro var et nydeligt Ligmagasin lige ved Havet, en stor Bygning med fem Rum, i hvilken talrige Skeletter fandtes sirligt opstabledede og ordnede med Kranierne øverst, ganske som Ligresterne i Paris' Katakomber.

Gurniá—Palæokastro! Det er Navne, der intet siger os. Særlig det sidste er et af de allermindeste Bynavne i det moderne Grækenland. Men der er heldigvis Haab om, at vi engang kan faa de virkelige Navne at vide gennem de Lertavler, der er fundne i Mængde i Magasinerne i Knossospaladset. De har nu været kendt i tre Aar, og Læsningen af dem er det ganske vist endnu ret smaat med. Saa meget tror man allerede at kunne sige, at en stor Del Tavler er Tributlister fra de andre, skatkyldige kretiske Byer. Man ser paa flere af dem Tallene stillede under hverandre og adderede, ja endog Procentregning er der Prøver paa. Talsystemet minder om Romertallenes, dog er det, synes jeg, noget mere praktisk. Tallene skrives saaledes:

— = 1 | = 10 ○ = 100
 ⊙ = 1000 ⊙ = 10,000
 ○○○ =
 1903 skrives altsaa: ⊙○○○
 ○○○
 12432 f. Eks.: ⊙ ⊙○○○ || =

Enkelte af Bogstaverne minder dels om ægyptisk, dels om cyprisk, dels om senere græsk Skrift, ja der kan endog skælnes mellem to Skriftsystemer: et øst- og et midtkretisk. Alt det vilde ikke hjælpe os, hvis Sproget pludseligt viste sig at være af ganske ukendt Stamme, f. Eks. beslægtet med det etruskiske. Arthur Evans, Udgraveren af Knossospaladset og den første Opdager af kretisk Skrift, er dog ved godt Haab desangaaende. Han har nemlig flere Gange fundet tarvelige Kradserier paa Væggene, primitive Malerier med Navns Tilføjelse, saadan som vore Gadedrenge med deres faa Kunstmidler endnu frembringer dem. Disse Navne har Evans fastholdt, har genfundet dem og lignende i forskellige Forbindelser i andre Indskrifter og har fastslaaet, at det altid kun er Suffik-erne — Endestavelserne — der forandrer sig. Saa kan det f. Eks. ikke være et semitisk Sprog, og der er gode Udsigter til, at det er et indoeuropæisk og da eventuelt Oldgræsk. Naar om nogle Aar disse Skrifttegn læses, da vil vi vide mere om de kretiske Byer, og da døber vi Gurniá og Palæokastro om.

ESTHER

UGEN ER STILNET AF, det er en øde Søndag. En Flue summer alvorligt, mens jeg tænker mig om og blegner, berørt af en Stilhed, som rykker nær. Der staar en solbelyst Sky som en Bjærgtinde over Tagene. Nede paa Gaden toner svindende Skridt af én, der gaar.

Hvor er I nu henne allesammen, I fortræffelige, fulde Mennesker? Hvad er Ugens syv velsignede Dage bleven til? Esther, hvor er du? Det er dig, jeg har tænkt paa og klynget mig til uafbrudt, mens jeg har flydt om med alle Ugens andre Mennesker. Jeg syntes godt om dem allesammen, men du alene fulgte mig i mine Drømme, skønt du ikke vilde have mig.

Nu i Nat befriede jeg mig for dig. Da jeg kom hjem, og der ikke var Brev, lagde jeg mig paa Ryggen med samlede Fodder, uden at lukke Øjnene, som til Begravelse, og mens jeg nu borede mig ned i Sorthed og Smærte, tvang jeg dig ud. Det var ikke forbunden med megen Kraftanstrengelse eller Blødning, jeg følte kun en lumpen Fatning, idet jeg ved egen Energi udslyktes og sank i den lyse Nat. Men nu kommer du ikke mere i mine Drømme.

Esther, mon du husker vort Møde for saa og saa mange Dage siden? Det var tilfældigt, men det slog øjeblikkeligt sammen over vort Hoved. Aa, tænkte jeg, vi to vil falde hinanden om Halsen paa Stedet! Her er Esther og mig, I andre kan overlevere Sagnet om os, naar vi nu svider ind i Himlen sammen og ikke bliver set mere! Af Vejen og lad os gaa lige til Sagen denne ene Gang...

Ved en Erindringens Naade og Grusomhed ser jeg endnu dit underfulde Ansigt for mig som det var den Time. Du saa paa mig med et dristigt Blik, men noget ved din Mund sagde, at du vilde dø. Det var Danmark, der tog imod mig i din Person. Jeg kom hjem med et mægtigt Lykkeprogram, bigede bare efter at omarme hele Landet, du tog imod mig, du Mirakkel i Pigeskikkelse. Nu er det forbi.

Var det det, at vi var af forskellig Race og talte samme Sprog, der drev os saa uimodstaeligt mod hinanden og samtidigt skilte os? I saa Fald har der aldrig været større tragisk Længsel, end den der var mellem dit og mit Hjerte. Hvor vi længtes efter hinanden, og hvor vi blev hurtigt slidte, hvor vi skød forbi hinanden, og hvor vi alligevel blev saarede! Du lo, og jeg blev urolig, det var ikke godt, jeg fór til Vendsyssel og sundede mig, stod i en Rugmark og følte mig indviet til dig, og da jeg ilede til København igen, kunde du med store Øjne fortælle mig, at du havde længtes efter mig netop mens jeg var borte, men at nu jeg var kommen igen, kunde det være det samme. — Husker du saa den bitre Nat, da vi begge led saa haardt? Vi var gaaet fra hinanden, vrede og enerverede, efter at du hele Dagen havde tirret mig med din utrættelige Mangel paa Stemning, og jeg havde været brutal nok til at køre dig i mit Tempo hele Tiden til Gengæld — husker du saa, hvor fin Aftenen blev, hvor den lyse Nat og Maanen fandt hinanden fortroligt over den grønne By? Ingen af os vidste, hvor den anden var. Jeg kunde ikke sove, jeg gik ude, mere og mere spændt, kunde næsten ikke være til. Tilsidst maatte jeg skrive, jeg gik ind paa en Café og skrev:

Esther, jeg sidder ene
 her med mit Hjertes Anelser,
 Aftenen er saa fin,
 men jeg finder dig ikke.

Drammen, som jeg har drukket,
 gør mig saa dødeligt dystert.
 Ak, fjærne Veninde,
 Aftenen er saa fager!

Du, som vækker og vrager
 mit Sinds dybe Venlighed,
 Esther, dig faar jeg aldrig,
 før jeg har glemt og forladt dig.

Medens jeg skrev, spillede de noget af Wagner, og idet jeg tænkte paa dig, var der Øjeblikke, hvor jeg sad halvt bevidstløs. Men næste Dags Morgen fik jeg et Brev fra dig, hvori du fortalte mig, at Aftenen var saa smuk, og at du havde pyntet dig med Blomster for mig. Du vidste, at jeg skrev til dig nu, for jeg maatte tænke paa dig. Du skrev, at du hørte en Musik etsteds fra, og at du var saa

vild og sørgmodig, det var som om du følte Guldringe om Arme og Ben. Du skrev, at jeg vilde tro, jeg drømte, om jeg saa dig, saa smuk var du, men jeg vilde aldrig faa dig, førend det var for sent.

Siden traf vi hinanden, men kun for at blive mere fjærne. Vore Nerver forligtes ikke, og vi vilde saa gerne skaane hinanden; vi stod og saa hinanden ligesom paa længere og længere Afstand. Saa skiltes vi. Jeg vaagnede en Nat og følte en Varme nær ved mit Ansigt, som om du lige var gaaet; du stansede mig paa Gaden for vemodigt at fortælle mig, at du havde sunget himmelhøjt i dit Baderum. Vi smilte bristende og sagde saa let Farvel; men det var Afsked.

Esther, Elskede, det er ikke slemt. Saalænge det er umuligt at leve, kan vi være det bekendt. Saalænge du vedbliver at være en Gaade for mig, du redelige og grumme Jødepige, saa længe gider jeg aande i Danmark. Du vil aldrig fatte mig, som rabler i den lyse Nat, men jeg elsker dig, O Maanepige, jeg bejler altid til dig.

Og alt dette er hændet mig en Gang før! I et gammelt Register over Lidelser finder jeg følgende:

»Vi mødtes med elementær Kraft som to unge Figurer. Jeg ser hendes Ansigt, der var saa guddommelig fast. Da fik hun pludselig et Skær i Øjnene af indre Liv, af Ensomhed. Og i næste Nu blev hun veg om Munden, fordi hun havde set en Bristen i mit Ansigt. Men da jeg sporede dette bange Træk hos hende, følte jeg et Mismod, som tog til, idet jeg saa det spejle sig i hendes Øjne og gøre hende mere ensom. Hvert Slag af vort Hjerte fordoblede en gensidig Privathed, selve vor lynende Følsomhed nærrede det sorgelige Aldrig imellem os. Saaledes faldt vi Ansigt til Ansigt fra hinanden. Jeg ser dette Ansigt, der lukkede sig...«

Saaledes er jeg nu hjemme og i fuld Galop paa den gamle Helhest. Jeg føler ikke Sorg eller Desperation, Esther, for jeg vil ikke give mig, men jeg ser, at jeg igen maa væge mig med en Humor, der er dødelig for mig selv i Længden. Jeg kan ikke hade dig, Esther, for hvorledes skulde jeg kunne hade nogen levende; men da du dog ikke skal le af mig, turde du vente at jeg for Fremtiden omgiver mig med om Kynisme i Stedet for Oprigtighed.

Ugen er gaaet. Dens Dage og Nætter lob noget i Urede for mig tilsidst. Jeg tror nok, jeg har været beruset eller svimmel af Glæde over Gensynet med Alting. Jeg var saa glad over atter at være hjemme, at jeg vistnok kom til at trykke en og anden *oullaw* i Haanden; man gjorde mig opmærksom derpaa bagefter og rettede mig. Jeg har været drukken og henrykt hele den salige Uge igennem. Men jeg blev pludselig rædru. Der stod noget at læse i en Avis om mine elendige Livsanskuelser, der gjorde mig hed over hele Kroppen. Av, tænkte jeg, blind af Skam. Tror de hjemlige Trampeldyr nu, at ogsaa jeg er født til at raabe med Rejer, eller skal jeg stemples plat for at faa Lov at passere mellem andre Tæger? Er jeg kommen i den Grad hjem? Fy, fy, er her saa snusket... Kellner giv mig Rejselisten!

Det er nu Nat, men den er ikke meget lys, og Maane er der ikke. Ak, Esther, vi vil aldrig faa hinanden, for jeg vil ikke kunne ophøre at elske dig.

JOHANNES V. JENSEN

SKAK

VORE KORRESPONDANCEPARTIER

Paa Grund af Skakkongressen i Christiania, hvor flere af Lederne i vor Korrespondancekamp er tilstede, standser Kampen i 3 Uger. De næste Træk vil altsaa først fremkomme i »Illustreret Tidende« for 30. August.

LØSNINGER

Nr. 32 (Michelsen)

1. Sc2—a3, K×S. 2. La2—b3, a6—a5.
 3. Sa7—b5 mat. 1. ... a6—a5. 2. La2—b3 †, K×S. 3. Sa7—b5 mat. 1. ... Ka4—a5. 2. Sa3—c4 †, Ka5—a4. 3. La2—b3 mat.

Rigtig løst af P. E. J. (København) og M. K. Ivarsen (Kolding), som ogsaa har løst Nr. 31, samt af K. L. (Odense).

En Bagatel med god Udnyttelse af smaa Midler.

Redigeret af Chr. Gulmann.